

DOMINGO 5 ORDINARIO CICLO C

PRIMEIRA Is 6, 1-2a. 3-8

Aquí me tes, mándame

PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA NA PROFECÍA DE ISAÍAS

O ano da morte do rei Ozías, vin o Señor sentado nun trono alto e levantado. A orla do seu manto enchía o santuario.

De pé na súa presenza estaban dous serafíns.

Exclamaban un cara ao outro: "¡Santo, Santo, Santo, o Señor dos Exércitos: a terra toda está chea da súa gloria!".

Estremecían os marcos das portas da entrada co seu clamor, e o santuario estaba cheo de fume.

Eu dixen: "¡Ai de min! ¡Estou perdido!

Pois sendo un home de labios lixados, e que vive entre un pobo de labios lixados, vin cos meus ollos o mesmo Rei, o Señor dos Exércitos".

Entón un dos serafíns voou onda min; tiña na súa man unha brasa que collera de enriba do altar cunhas tenaces, e achegouna á miña boca, dicíndome:

"Olla: isto tocou os teus labios, a túa culpa desapareceu, o teu pecado está perdoado".

Entón escoitei a voz do Señor que dicía: "A quen mandarei? Quen irá da nosa parte?".

Entón díxenlle: "Aquí estou, mándame a min".

SALMO RESP. Sal 137, 1-2a. 2bc-3. 4-5. 7c-8

R/ (1c): Cántoche diante dos anxos, Señor

Douche as grazas, Señor, de todo corazón,
cántoche diante dos anxos;
próstromme cara ao teu templo

e bendigo o teu nome,
polo teu amor e a túa fidelidade.
Mesmo máis grande cá túa sona
Fixeches a túa promesa.
Cando te chamo, ti respóndesme
e acrescentas as miñas forzas.

Daranche as grazas, Señor,
todos os reis da terra,
cando oían os ditos da túa boca.
Cantarán os camiños do Señor,
pois grande é a gloria do Señor.

Contra o furor dos meus inimigos
estendes a túa man,
a túa dereita libérame:
o Señor leva ata o final a miña causa.
O teu amor, Señor, é eterno;
non abandones as obras das túas mans.

SEGUNDA 1 Cor 15, 1-11(máis longa)
Así predicamos e así crestes vós.

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA
NA PRIMEIRA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO AOS CORINTIOS**

Quero que vos acorde, irmáns, o Evanxeo que vos prediquei, que vós aceptastes, no que ficades firmes e polo que vos estades salvando (se é que o gardades tal como volo anunciei; do contrario, a vosa fe sería inútil).

Transmitinvos, xa que logo, antes de nada o que eu mesmo recibín: que Cristo morreu polos nosos pecados conforme ás Escrituras; que o sepultaron, que ao terceiro día resucitou conforme ás Escrituras e que se apareceu a Cefas e despois aos Doce. Máis tarde apareceuse dunha soa volta a máis de cincocentos irmáns; moitos deles aínda viven, algúns xa finaron. Despois apareceuse a Santiago e logo a todos os apóstolos. En derradeiro lugar aparecéuseme tamén a min, coma ao nacido á deshora.

Pois eu son o menor dos apóstolos, que nin son merecente de me chamar apóstolo, xa que perseguín a Igrexa de Deus; pero pola graza de Deus son o que son, e esa graza que fixo comigo non ficou baleira. Ao contrario, traballei máis ca todos eles; anque non precisamente eu, senón a graza de Deus que está comigo. Pero, en fin, que sexa eu ou que sexan eles, así predicamos e así crestes vós.

SEGUNDA 1 Cor 15, 3-8. 11(breve)
Así predicamos e así crestes vós.

**PROCLAMACIÓN DA PALABRA RECOLLIDA
NA PRIMEIRA CARTA DE SAN PAULO APÓSTOLO ÓS CORINTIOS**

Irmáns e irmás:

Transmitinvos, xa que logo, antes de nada o que eu mesmo recibín: que Cristo morreu polos nosos pecados conforme ás Escrituras; que o sepultaron, que ao terceiro día resucitou conforme ás Escrituras e que se apareceu a Cefas e despois aos Doce. Máis tarde apareceuse dunha soa volta a máis de cincocentos irmáns; moitos deles aínda viven, algúns xa finaron. Despois apareceuse a Santiago e logo a todos os apóstolos. En derradeiro lugar aparecéuseme tamén a min, coma ao nacido á deshora.

Pero, en fin, que sexa eu ou que sexan eles, así predicamos e así crestes vós.

ALELUIA Mt 4, 19:

Seguídeme, di o Señor, e farei que sexades pescadores de homes

DOMINGO 5 ORDINARIO CICLO C

EVANXEO Lc 5, 1-11

Deixándoo todo, seguírono

PROCLAMACIÓN DO SANTO EVANXEO SEGUNDO LUCAS

Daquela, estando Xesús á beira do lago Xenesaret, mentres a xente se amoreaba ao seu arredor, escoitando a Palabra de Deus, viu dúas lanchiñas que estaban na beira do lago. Os pescadores que desembarcaban delas lavaban o aparello. Subiu a unha barca, que era de Simón, rogoulle que se apartase un pouco da terra, e desde a barca, sentado, ensinaba á xente. Cando acabou de falar, díxolle a Pedro:

- Voga lago a dentro, e larga o aparello para pescar.

Respondeu Simón:

- Mestre, pasamos a noite faenando e non demos collido un rabo de peixe, pero, xa que ti o dis, largarei o aparello.

Así o fixeron, e colleron tal cantidade de peixe que o aparello rebentaba. Fixéronlles entón acenos aos compañeiros da outra lancha para que lles fosen botar unha man. Foron e encheron as dúas lanchas tanto que, a pouco máis, van a pique. Vendo isto, Simón Pedro botóuselle aos pés a Xesús, dicindo:

- Señor, arreda de min, que eu son un pecador.

Porque tanto el coma os seus compañeiros quedaron parvos con tanto peixe como colleran naquel lance. O mesmo lles pasaba a Santiago e mais a Xoán, fillos de Zebedeo, que eran compañeiros de Simón. E díxolle Xesús a Simón:

- Tranquilo, desde agora vas ser pescador de homes.

Varando as barcas en terra e deixándoo todo, seguírono.